

LÁBASS ENDRE

Bőröndgőzölő

Jégpaplan

Gimnazista voltam, pincében laktam, a Horváth-kert mellett, Budán. Házunkban mozi működött, az éjszakai udvaron keresztül jött ki a közönség előadások után. Jártam abba a moziba jóval azelőtt is, hogy odaköltöztem az első emeletre. Szerettem a filmből a szélesre tárt moziajtón a körfolyosós házba lépni. Bent még futottak a végtelen feliratok, a stáb névsora, kint már lámpák világítottak a lakásokból az emeleteken, a házat átjárta a mozizene. A lakók ennyit tudtak az esti filmről, kifelé menet a hűvös kapualjban a lakónévsoruk mellett sétáltam el. Diadal volt a mozi neve.

Az én életem nem volt minden pillanatában diadal, a hátsó lépcsőházban volt egy kis szobám. A fölépcső és a cselédlépcső egy-egy toronyszerűségben haladt, az első tágas volt, a hátsó meg csigalépcsőszerű. Mindkettő a tágas udvarra nyílt, ablakaik egymás fele néztek. Reggelként a csigalépcső ablakain sütött be a nap, délután a fölépcsőházat világította meg. A hátsó lépcső mellé pár négyzetméteres cselédszobákat építettek, egy ilyenben éltem a Horváth-kerti házban éveken át. Ablakom az udvarra nézett, ajtóm a függőfolyosóra nyílt, volt egy falikutam és egy tábori ágyam.

Tavasszal vagy nyáron költöztem oda, nem gondoltam a téltre. De a maga menetrendje szerint elkövetkezett.

Hatalmas, félelmetes tél volt, beállt életem emlékezetes telei közé, a tél mellé, amikor édesapámmal iskolába mentünk a Fő utcán, és papám válláig ért a hó. Imádtam a hóból faragott labirintusokat azon a télen. De jó lenne visszafényképezni az időben... A másik, a rémes télbe eszem ágában sincs visszamenni, de arra meg nem tudok nem emlékezni. Úgy szokták mondani, egyes emlékek beleégnek emlékezetünkbe, az a Horváth-kerti tél emlékeimbe fagyasztotta magát.

Egyszerre lett csonttörő hideg, és körben semmi nem melegítette a szobát. Az ilyen nagy bérházakban az embert alulról-felülről, jobbról-balról melegítik a többi lakók fűtött lakásai, legfeljebb egy-két irányból védtelen, általában, ahová az ablaka nyílik. Tán ezzel fizet a kilátásokért. Szobám egyik oldalán a cselédlépcső kanyarodott csigavonalban, a többi három oldalon védtelenül állt, a ház udvara vette körül. Alul-felül épp ilyen fűtetlenek voltak az épp ilyen kis szobák, azokat ráadásul lehetévével, életével, mozgásaival, álmaival, fel s alá mászkálásaival egy ember sem melegítette be, csak vödörök álltak bennük meg partvisok.

Gondoltam, majd magamon hagyom a ruhát, és úgy bújok be a paplanom alá. Pokrócokat terítettem magamra, végül feleröltettem minden összeszedhető ruhát. Zokniban, két nadrágban, pulóverben, kötött sapkában reszkettem a jéghideg, nyirkos selyempaplan alatt, a falon reggelre hullámos bevonattá fagyott a víz, jégdomborzatokon csillant meg a reggeli napfény, és fantasztikus virágok fagytak az ablaküvegre lehetemtől. Megbetegedtem.

Pár hét múlva öntöttvas samottkályhát szereztem valahonnan. Bádogtálcát hajlítgattam alá, bádogkéményét absztrakt csődarabok beillesztésével elvezettem a kéménylúkhig, és a csőrendszer drótokkal a mennyezethez erősítettem. Már csak az volt hátra, hogy estefelé bejárjam a környéket éghető anyagokért.

A hátsó lépcsőházból külön kapu nyílt hátra, a Gellérthegy utca felé, ha jól emlékszem, a harmadik emeleten, mivel a behemót bérház lejtős hegyoldalon áll. Akkoriban még nem volt az utcákon a rengeteg kartondoboz,

ami manapság megkönnyíti a fűtést, gallyakat kellett törni a közeli Tabánból, és messzi tájakat bejárni, hogy a törpekályha éjszakára legalább langyos legyen. Voltak dermesztő napok, amikor a képeimet, kereteimet, végül a kiolvasott könyveimet tüzeltem el. Úgy jártam a világban, mint akit csak a dolgok éghetősége érdekel. Vagy ha éghetőnek gondoltam, megragadtam azonnal, vagy elterveztem, hogy éjszaka visszamegyek érte. Kisebb-nagyobb tárgyakat rejtettem el a város félreeső sarkaiban – ördög voltam, résen kellett lenni körülöttem az embereknek, akik cuccokat raktároztak elérhető helyeken.

Minden este moziba jártam, a hetvenes évek elején négy forint volt egy jegy a csómozsi első négy sorában. Minden filmre beültem, részben a fűtés miatt. Úgy gondolkodtam, mint a szenesek, ők aludni jöttek a moziba, a film párbeszédeitől, kísérőzenéjétől szongó fűtött váróterem volt számunkra a Diadal.

Nem csak ebben járt egy srófra az agyunk. Mindhárom az első sorok valamelyikébe váltottunk jegyet, a legolcsóbb, négyforintosot, de nem ültünk át leghátra, a drágább sorokba, mindannyian a jegyen feltüntetett székre ültünk. A szenesek azért, hogy ne ébressze fel őket senki, ha végre elaludtak a háború zajában, én meg csak, mert filmnézés közben sem szerettem vitázni. Ahogy beléptünk a mozi ajtaján, a jegyszedő néni ablakánál kértünk egy-egy legolcsóbb jegyet, ő meg szép sorban kezdte letépni a cetliket, ahogy a piros számok egymás után jöttek. Mivel tehát mindegyikünk gondosan a jegyén jelzett helyre ült, egymás mellett szorongtunk minden hideg téli estén, egyesek nyakabtatban, átizzadva, bűdösen.

Akkoriban szinte csak szenesemberek jártak a kései előadásokra rajtam kívül, a negyedik sorban a három néző lassan egymás vállára dűlt. Mert a szenesek, akik eleve aludni jöttek, hamar munkához is láttak, lehunyták szemüket, kikapcsolták a hallásukat – a hallás igenis kikapcsolható –, elindultak egy régi emlék nyomába, és ahogy vállamra hajtották szénillatú busa fejüket, lassan meg is jelent előtűk a még nem szenes képű fiatalember egy álomszép nővel az oldalán. Nem lehettem olyan szívtelen, hogy felébresszem őket. Különben is, tetszett a jelenet, arra gondoltam, hogy éppen így akarok élni – nem okvetlenül a szurtos ördögfi szenesemberekre értettem ezt, hanem a két vállamra hajtott fejre.

A négyforintos előadások hamar véget értek. A szeneseket óvatosan fel kellett ébresztenem. Vagy maguktól felriadtak a csendre? Már nem tudom. Álomittasan eldülöngéltek a téli ködben valamerre, én meg kiléptem a ház udvarára, felmásztam a csigalépcsőn a harmadikra és bezárkóztam a jéghideg cselédszobába.

Aztán, mint az esti film, egyszerre véget ért a tél. Zsákokat szereztem, valamelyik szomszédos ház pincéjéből, szétszabdaltam őket, lécekre szegeltam a darabokat, hátizsákomba raktam az ecseteket, festőszereket, és elindultam a hídon át Pestre.

Szerettem egyik városrészből a másik felé menni a folyón keresztül a hidakon át. Elbűvölt, ahogy közeledett a másik világ. Lassan nőttek a házak, már látszottak a sikátorszerű utcák árnyéksávjai. Míg átértem a hídon, a nagy folyó vízillatában szinte megfürödtem – a cselédszobában csak a falikútnál tudtam valamennyire mosdani, mint esz-kimó a közeli lékben.

Most jut eszembe, egyszer felfedeztem magam számára a madárfürdő műfaját, láttam egy verebet önfeledten csapdosva pocsolyában fürdeni, és mivel úgy éreztem, igazán nincs semmi veszteni valóm, elkezdtem és is kar-

jaimmal csapdosva, gátlástalanul fürdeni, nem érdekelt, hogy mindent összepancsolok. Ha jéghideg volt a víz, sokat segített a gyors karcsapkodás.

Egyik ilyen reggel, ragyogó tavaszi napsütésben az Anker közbe igyekeztem festeni. A Krisztina körút felé jöttem ki, átmentem a másik oldalra, hogy a hajnalillatú Horváth-kert mellett sétálhassak végig, sőt, talán át is keltem a park nedves fűvén. Mindig imádtam a Nagyítást. Szokás szerint lépéseimet számolva sétáltam az Alagúton át.

Atkeltem az öreg fa parkján, a Lánchíd pesti oldalán, és megkerültem az autóparkolót, a mai gödör és a tó helyén. Ott állt középen az UFO, a hatalmas utcai lámpa, égis érő oszlopán. Ilyenkor már általában kikapcsolták, de akkor reggel még világított, mintha fellázadt volna, és vagy negyedóraig le is győzte a halvány, reggeli napsütést. Nézem az árnyékaimat – óramutatók, vagy a lehetőségeim, irányok, sugarak, ilyen-olyan, boldog-boldogtalan felnőtt emberek.

A félkörben kanyarodó Anker közben ültem le a sámlira, amit szintén magammal hoztam – nadrágszíjról lógott a hátamon. Kinyitottam a tábori állványt, feltettem rá egy zsákdarabot. Fantasztikusan rücskös rongy volt, szeretem az ilyen vad, tengerészes vásznakat. Még senki nem járt az utcán. Nyugodtan körbenéztem.

A redőnyök leeresztve, mögöttük ábrándozásra való, csodálatos árnyékvilágok, odabent álltam képzeletben, ragyogó, villogó fénycsíkok húztak el mellettem a porillatú levegőben, a raktár padlójára mini reflektorfényt vetített a napsugár minden lövésnyomon keresztül. Teli volt lövöldözve a legtöbb hullámos bádogredőny. Csupa rozsdá volt mindegyik, de itt-ott még látszottak rajtuk a régi, olajjal festett feliratok.

Ezt akartam megfesteni. Ez az álom érdekelt, ez a kint és ez a bent, a benti homály, a titok, a csönd, a porillat, a fénycsíkok ragyogása, és a rozsdás redőny, ami az egészet rejt, és a redőnyön a vashullámok, meg a kopott betűk, amikből már nem lehet kitalálni, mit jelentettek a lövések idején. Lassan elkezdtem festeni.

Hullámokat húztam öntudatlanul, fénypettyeket dobáltam vadul, mint a nap, képzeletben utaztam a sámlin ülve, fiatal voltam és boldognak éreztem magam. Jöttek-mentek már a hátam mögött, nem tudom, nem emlékszem rájuk, volt egy-két értetlenkedő alak bizonyosan, most csak egy ember jut eszembe. Öregúr volt, igazi festősapkát viselt, megállt mögöttem, megsimogatta a fejemet. Azt mondta, valódi festő vagyok.

Soha többet nem festettem utcán, ez a csíkos-fényfoltos zsákvászon volt életem egyetlen városi plein-air festménye. 1974 tavaszán.

Nagyjából ezeket a dolgokat, ilyesmiket meséltem Prágában Hrabalnak az *Alte Neu Zsinagóga*hoz címzett sörözőben – kicsit... féltem, hogy nem vagyok elég tiszteletudó, nem ájultan hallgatom a mestert, hanem a saját életemet mesélem neki. Atölelt, és el akart vinni magával Fellinihez. Másnap reggel indult hozzá Rómába. Értelemszerű, hogy ez nem jött össze, nem mertem menni. – Istenem, mit is keresek ott, köztük. Ha elutaztam volna, most nem itt írogatnék, csak ülnék a felhő szivárványos szélén és... sörözőnek... hát, ez lényegében ugyanaz. Ma reggel a kapualjban találtam két, világ hidegétől hűtött doboz sört. Titok. A sarki közértben be is kellett mutatnom őket – nem *innen* vannak. Nem részleteztem, hogy az égből. Nem akartam, hogy megirigyeljen az ör, akivel jóban vagyok.

Jegygyűrűm és a Fecske

Fecskeért ugrottam le – mamám kért meg, nyár lehetett, késődélután, estefelé. Enyhe emelkedőn állt a házsor,

a budai Tabán szélén, a Horváth-kert nyugati oldalán. Elég néptelen volt abban a pillanatban a Krisztina körút. Olyan néha a délután, mint egy korareggel. Ilyesmiket érezhettem a trafik felé menet. Egyszerre vékony cigányasszony termelt előttem a semmiből.

Úgy négy-öt méterre járhatott, amikor feltűnt, először ő is rám nézett, aztán elkapta a tekintetét, kicsit lehajtotta a fejét, ragyogó színű szoknyája bő zsebébe nyúlt, előkotort valami kicsi dolgot, amit nem láttam, közben közeledtünk egymáshoz, de ezt az időszakaszt most, úgy tűnik, képtelen vagyok megfelelően leírni, lényeg az, hogy egyszerre csak elem dobott az aszfalra valamit.

Arra emlékszem, hogy olyan magvető mozdulat volt az egész, mintha a szoknyájából magokat vetne az aszfaltba. Aranygyűrű volt.

Kicsit pattogott, aztán fényesen megállt. Éppen rásütött a nap. De ez nem lehet, mert ha délután volt, akkor a nap már régen a házsorunk mögött járt, elhaladt a Diadal mozi fölött a gimnázium felé. Valahogy mégis úgy emlékszem, megcsillant a gyűrű.

A kis nő ekkor hatalmas meglepődést mutatott, széttárta vékonyka karjait – Ó! Mondta először a járdára, majd rám nézve –, Ó! nadehiszence eggy aranygyűrű! Lehajolt, felemelte, orra elé tartotta, kicsit megforgatta, majd így szólt: – Ó, hát ez nem igazság, maga látta meg előbb, legyen a magáé drága szívem, tessék, itt van, és ellenállhatatlanul felém toltá, kezembe nyomta a gyűrűt, annyira az orromba toltá, hogy már csak azért is el kellett kapnom, hogy ne nyomja orrlukamba vagy a számba – lényegében azzal, hogy elkaptam, csak elhárítottam a gyűrűt. – Édes szívem, tényleg a magáé, maga találta, hát igen, de azért adjon valami pénzecskét érte, és legyen a magáé.

Hatalmas rézgyűrű volt ez lényegében, el is nevettem magam kicsit, úgy megöleltem volna, lehet, hogy meg is öleltem a vékonyka nőt, mert hirtelen szépen lepergett előttem az egész jelenet az elejétől. Hogy lényegében nem is leplezte a gyűrű eldobását, már belefáradt a játékba, ez volt az ezredik előadás, amiről a színházban azt szokták mondani, hogy összeérett, na, ez az előadás a következő volt.

A kicsi nő közeledett felém, jó feltűnően elem dobta a gyűrűt, nem törődve azzal, hogy a lehető legteljesebb mértékben látom, hogy ő dobta el, aztán félmeggyőződéssel eljátszotta, hogy megtalálja, de közben egyáltalán nem érdekelt, hogy látom, hogy nézi a hatást. Ez már egy vég-sőkig fáradt, megszorodott előadás volt, életünk végén túli, rég értelmét veszített színházi este. Örökre szívembe zártam. De sajnos csak a Fecske ára volt nálam – Drága, mondtam, búsan, mert tudtam, hogy ez a kedvességem, önzetlenségem valójában gonosz reménygyilkolás –, drága, igazán nem vehetem el magától ezt a gyönyörű aranygyűrűt, pedig jaj, milyen szépen ragyog, de hát maga találta meg, nem lehet az enyém, nem jár nekem.

Még próbált győzködni, hogy de, hogy szép a szemem, és fiatal vagyok. Még előttem az Élet, és például jöhet egy lány, akibe szerelmes leszek, akkor őt majd eljegyzem ezzel a gyűrűvel, elveszem feleségül és egészséges, szép gyerekeim születnek. De én rettenetesen tehetetlen voltam. Tudtam, hogy a Fecske ára bőven elég lenne neki a gyűrűért. De mamám Fecskéjét nem ajándékozhattam el. A kis nő nagyjából olyan testalkatú volt, mint ő. En meg még fiatal voltam. Előttem állt az élet.

Copacabana

Reszketek. Nem tudok az újságban egy időpontot rendesen bekarikázni, valami sokszög lesz, girbegurba, ronda krikszkraksz, sehol sincsenek már a szinte tökéletes kis köreim a gyilkosos filmek vetítési időpontjai körül, sehol a régi rend. Ezt a filmet nem a biztos kezű gyilkos jelölte

be, hanem a félelemtől reszkető áldozat. Egy Freddy Krueger lettem volna eddig?

Először teljes meggyőződéssel azt hittem, ez a kézreszketés – na és a gyomor meg egy csomó belső szerv remegése – a rengeteg gyógyszer mellékhatása. Kérdezgettem is az orvosokat, melyik tablettájuk a felelős, mert elegendem van belőle, de ők csak ingatták a fejüket, utánanéztünk, mondták, egyiknél sem jelez a szakirodalom ilyen mellékhatást, ám én kötöttem a reszkető ebet a karóhoz, hogy valamitől azért csak kutyául érzem magam, és ebben akkor biztosan a gyógyszerek keresztmellékhatása a ludas. A kutyák tényleg nagyon meghatóan tudják előadni a remegést. Sajna nekem is az jutott eszembe elég hamar, hogy na, most aztán egy tökéletes önsajnálthatóvá lettem – mert eddig mi voltál, kérdezte persze rögtön sokoldalú énem gonosz oldala –, főleg akkor szégyelltem magam, ha valami papírlapot kellett átnyújtanom valakinek, most át kellene gondolnom, kiknek is nyújtottam át az utolsó hónapokban papírlapokat, ráadásul nem is az utolsó hónapok voltak, mint kiderült, csak az utóbbiak, na kinek, nem bírok végiggondolni ezen, mindegy, de az előttem van, ahogy kinyújtom a ragyogó papírlapot, ez most egy ilyen emlék, ragyog a lap, és remeg, egy kezünkben tartott papírlap nagyon megmutatja remegésünket – ilyen állapotban ne nyújtsunk át olyan valakinek papírlapokat, akitől félünk. Neki gyúrjunk galacsint.

Lényeg nincs, talán csak annyi, hogy már sajnos biztosan tudom, tényleg nem a gyógyszerektől van ez a bajom – mert vacak érzés, tehát baj ez a remegés –, hanem ez maga a félelem. A postaládánál is bebizonyosodott, ahogy kibányásztam a levelet, annyira reszketni kezdett a kezem, hogy képtelen voltam feltépni a borítékot, akkor jutott eszembe régi meggazdagodási tervem.

Hirdetést kéne feladni, akár az egész világban, hogy a szegény emberek postaládáját berendezem, megszépítem, hogy a számláktól ne féljenek, szerelmes levelek már nem jönnek soha többé, csak számla lehet az a világos folt a sötétben, a szürke vaslemez lyukai mögött. Kis költséggel csodát fogok művelni akkor, vásárolok először is két olyan kis csipet, amit a zenélő levelezőlapokba szoktak építeni, felszerelem őket a postaláda belsejére, hogy amikor a lakó félve kinyitja a kis vasládát, éppen úgy megszólaljon valami számára kedves zene, mint amikor régen képeslapot kapott valakitől, de ez csak az egyik kis eszköz lesz, a másik majd apró vidám led égőket kapcsol fel a láda fedelének felhajtásakor – kinyílik, feltáru az egykor félelemmel teli falidoboz, és valóban odabent fekszik a hosszúkás levél, csakhogy meztelen nős poszter előtt, Hawaii lesz odabent, kubai tengerpart vagy Copacabana, és pár percig szól a lépcsőházban a zene.

Király Gábor: 58.

Bőröndgőzölő

Reggel világgá mentem – életem alapmondata volt ez évtizedeken át, aztán már nem. Meghaltam, feltámadtam – ami sokkal nagyobb meglepetés –, és már nem mentem reggelként világgá – drága lányok hozták a kaját, főztek, segítettek kifizetni a végtelen számlákat, karonfogva kísértek mindenhová. Egy pillanat alatt bácsi lettem, ahogy elreped a tükör, vagy felrobban a villanykörte reggel, mikor a hideg konyhába mész és a kávéfőzéshez világítani akarsz, hogy megtaláld a tűzhelyet, ahol meggyújtod a lila gázlángokat.

De ma reggel megint világgá mentem, makacsul, mint-ha lenne mögöttem valami láthatatlan, de hatalmas erő, mely pályámra lök.

A Soroksári úton indultam, déli irányba, el is jutottam szépen a Vágóhídig. Valamikor volt ott, a barmokkal díszített főkapu közelében egy kiskocsmá, arrafelé vettem az irányt. Semmi. Sötét falak, őszi félhomály. Egyszerre jön egy kopott alak, magamfajta, sálakkal körbetekert fej, biztos, ami biztos, megy, megy a férfi egyenest a falnak, ott azonban kinyit egy ajtót és máris, hopp eltűnik a falban, ez egy Harry Potter. Megyek én is a nyomában, végül is itt a vágóhíd majdnem pályaudvar, vagy vicaverza – Éva a vagonból visszanéz. És ott a kiskocsmá, semmi nem változott, csak én, egy pali pörköltöt eszik tarhonyával, nekem meg a sörömhöz felmelegítik a poharamat, mert féltem a fogamat. Elülök egy kéthetes bulvárújsággal, az utolsó lapjai egészen tarhonyásak, végül is az elsőre se érdekelték annyira, hogy szétválasszam a tarhonyahepiendet, leteszem. Újabban mindenről bután hamar leteszek. Kint, a vágóhíd kapujánál már nem sokat tétovázom, jöjjetek kalandok, gyere Ben Gun, gyere sötét kincsessziget. Atkóválygok az ősziesen kopár ipartelepen. Showbarlang. Ez érdekel. De rozsdás lakat a vidámpark stílusú kapun. Jön egy szakállas pali, egyik kézben sörösüvegek, kb. tíz darab, elég ügyesen hozza, kis kézügyesség, másik kezében meg egy jó nagy kulcsosomó, ettől csak kicsit de szentpéteres az alak. Öregem, ez egy valódi hely szokott nyitva is lenni, vagy már csak volt – kérdezem én. Neeem, dehogy volt, van, mondja ő, megcsillannak a kulcsok, megcsörrennek a sörösüvegek –, négykor nyitunk, tizenhat óra, és vannak este koncertek is, például ma is, nyolc után – na de akkor már csak egyet kell tudni, jó, hogy a hely van, de belépődíj is van? – hát nem sok, alig egy ezres – itt rezzenek –, egy ezres kurvasok pénz, mindegy, embere válogatja –, de vannak külföldi együttesek is. Ekkor már tiszteletteljesebben megnézem a koszlalt kis saroképületet a bikafejjel díszített hűstorony bal oldalán, hát, tökéletesen álcázza nagyvilági magát. Akkor viszont ezzel a pofával, na meg lelkiállapottal, ha ez állapot, akár én is lehetek titkos király – gondolom, és elmosolyodom, erre a pali azt mondja, gyere el este.

Továbbjutok a tágas belső térben, gyártelep ám egy vágóhíd, nagyipari dolog lehetett itt az ölés, mint például a vasöntés, vagy fémhengerezés. Csepelen az egyik kedvencem a gyártelep utcanévadása, könnyűfém-formaöntő utca, csapágygolyótér sarok. Most csak fejből alakítok, nem nézek utána, kizökkentene, igen, még ebből is lehetne lefelé. Amire akarok jutni, még megvan, hogy akkor a kihalt, bezárt vágóhídon is lehetnének utcák, Pörköltmalacfül tér, Disznóbőr utca sarok, Sokkolás kö-

rönd, Vértócsa körút. Ekkorra ki is érek a halálgyárból, még idejében, és makacsul balra kanyarodom a kaputorokból – hentesi bal. Hóhérbal. Disznóknak csak jobb, mert csak befele van. A disznóknak a vágóhídon kifelé nincs rendezői bal. Nem ők a rendezők. Ebben a mélyállapotban vettem a vágóhídi sarkot, ahol pár lépés után megtorpantam egy kocsmajátó előtt. Allok, nézem a helyet, ez valami új, ekkor bátorítalanul megmozdul a kilincs, mintha akaratom nyomná lefelé, ez a láthatatlan ember, a rosszabbik énem, kéz nélkül lenyomódik a kilincs, kulcsolás hallatszik és kinyílik előttem az ajtó, ahogy rája néztem. Na. Innen kihagyok egy részt, biztos ez volt a legfontosabb, de mit tudom én. Következő kép, hogy a kocsmá hátsó falán belép egy házaspár. Fiatalosak és a falon jöttek át. Erre többen figyelmeztettek régebben is, hogy egyszer majd ilyeneket látok, és már tényleg igen. Hát, kifelé veszek egy nagy lélegzetet, és én is kimegyek a falon. Van túoldal. A túlvilág egy elhagyott gyártelep, ke-rekes tűzoltólétrával, ezeréves kosz színpadával, ősszébb húzom magamon a mocsárszínű kabátot, haladok előre, akkor ott a marhanagy vaskonténer és benne kisbőrönd. – Hát te mi a francot keresel itt? Na, gyere. Innen együtt megyünk. Szélesedik a járat, tágabbra nyílik a tér, még hidegebb van, már nem tudok kisebbre húzódkodni, egészen keskenyen lépek ki a... vágóhíd nagy központi terére, ez egy kis appellplatz hangulatú teresedés, a távolban gőz gomolyog, az ilyenre fiatal fotósként ugrottam – ködök! gőzök! párák! máris eltűntem a gőzben. Rég volt. De azért elgondolkodtatott, és akkor ugrott be, nade a kisbőrönd brutálisan koszos, kifejezetten polgárpukkasztó kis koszfészek szegény – és, elsőre tényleg az támad fel bennem, hogy vele utazok át a világvároson, és majd gyűlölni fognak, milyen szép is lesz végigverekedni magam szülővárosomon egy jó kis kézikoszzal, de máris a javítópad hatása Vicával, odalépek a gőzbe, autótisztítás iparilag, a gőzbe merült palihoz hajolok, és azt üvöltöm, bocsánat, van esetleg itt valami rongy? Lemosnám a bőröndömet. Na, az árnyalak, mert a gőzfelhőben csak árnyék, megfordul, lekapcsolja a gépet, és a lassan eloszló felhőből rám néz életem egyik legszebb nője. – Nagyon szép ez a kisbőrönd, mondja a csoda, szeretem az ilyen régiségeket, lefújom magának gőzzel, ne féljen, szárazgőz, és aztán van itt bőrtisztító is. Erre nem tehetek mást, mint hogy valami egészen bután, bőrönddel a kezemben szerelmes leszek, mert romantikusnak tartom ezt a keleties szemű nőt, ahogy előbukkan a felhőből. Ez isteni.

